

Sònia Moll: el llibre que llegies

[Publicat al blog La vida té vida pròpia el 5 de març de 2013]

"Però vindrà l'agost i el sol esclatarà els arbres i la terra i els cossos, i llavors potser el temps fluirà, com el cor de les figues, carnós i dolç."

Ricard Garcia, "Vindrà l'agost", *El llibre que llegies*

Hi ha llibres que t'agafen de la mà i et porten de tornada a casa. S'esmuny el llibre que llegies, diu el poeta, com s'esmunyen les restes de

l'estiu, i et vénen als dits, com si fos ara, els darrers dies d'agost a la casa vella de la vora del riu, l'enyor anticipat fent pessigolles a la punta del nas, la pell torrada de sol, i esgarrinxades als braços, un colze pelat i una cicatriu lletja i orgullosa en un genoll. Hi ha llibres que et mostren el camí que et porta a casa i puges en un tren nocturn que sembla un fantasma i que se t'emporta no saps on, però no el frenes. Plou encara contra els vidres avui que ets sola, i el llibre t'acompanya, *Poques tardes saben ploure com ho fa aquesta que la pluja mulla cada racó de la memòria*. I mentrestant somies l'agost, l'agost que vindrà, diu també el poeta, *i el sol esclatarà les figues*, i els cossos, diu també, i entens que és això tornar a casa, el cos el sol la sorra l'esclat de l'estiu i de la sal i de la pell, tornar a casa és tornar a tu, com dissabte quan grimpaves arrapada a les pedres del congost i somiaves l'estiu i la nuesa dins l'aigua negra del gorg. S'esmuny el llibre que llegies, *i ara voldries ser pedra. Rostida pel sol o molla de pluja, amb l'empremta del temps dibuixada pels líquens*.